

IV.

Може би ще кажете, че тая история е измислена. Вий се съмнявате? Тогава идете на гробищата Перъ-Ланезъ: двадесетъ раскрача надъсно отъ гробътъ на генералъ де Фоа, вий ще намърите единъ простъ камъкъ, заобиколенъ съ цвѣтя винаги поливани. На камъка вий ще можете да прочетете името на моята херония написано съ единъ букви: АРСЕНЪ ГЮЙО, а като се понаведете повечко надъ тоя гробъ вий ще забѣлѣжите, само ако дъждътъ не е взелъ своитѣ мѣрки, редъ написанъ съ твърдѣ тѣнки букви:

— Бѣлата Арсени! тя се мори за насъ...

№ 138

ЗАБЪРКАЛЪ ПЪТЯ,

РЪЧЕРЪ ИЗЪ ЛОНДОНСКИЯ ЖИВОТЪ

ОТЪ

ЕДУАРДЪ ЕВЕЛИНГЪ.

Строенето отъ което нашата къща съставлява една частъ се отличава съ най смѣшна направа, какъто само може си въобразити челоуѣкъ. Така, напримѣръ, слѣдъ десетъ часа вечеръ никой не може влѣзе въ нея ако нѣкакъ е забравилъ ключа отъ вратитѣ или пъкъ по нѣкаква случайность електрическия звънецъ биваше поразваденъ.

Смѣшно е още и това, че подъ цѣлото строение вървятъ подици съединени помежду си. Тая направа има неосетливо преимущество за нѣкой крадецъ който би си наелъ стая въ тая къща: той можеше да влѣзе въ друга стая, да я оберне и пакъ преспокойно да се върне въ своята.

Но поиѣкоги подобни шегѣ на водителтъ на сѣдбинитѣ ни водятъ и къмъ съвсемъ по други случки.

Подобно нѣщо сполѣтъ младия Вилъ Зомеръ. Носителтъ на това име бѣ студентъ по медицината. Венчкото си време той распределяше почти равномерно: на посѣщение клиниката, музикалнитѣ салони, ресторани, кинодрома (разбира се ако имаше нѣщичко въ джеба си) или пъкъ на игра на крикетъ.

Та една вечеръ дойде рѣдъ до оная частъ отъ врѣмето му, която той употребяваше на музиката. Той бѣ отишелъ въ

„Крамфортъ“ гдѣто не можеше да се нагледа на миловидността на танцовачкитѣ, на похватността на безкостнитѣ каучукови чововци, на грацията на младитѣ момичета. що излагаха живота си на опасност по трапезията. И венчко това верѣдѣ пѣснитѣ на съзливия комикъ, певнитния шумъ на стотина незначителния, легкомислени, безнадежни, съблазнителни, мърморящи и неующи масове и въ пѣлна съ алкоолъ и пушекъ атмосфера.

Когато изтѣзе на вѣпъ, видѣ му се че улицата танцува и пѣе предѣ очитѣ му. И той се въртѣше въ единъ видѣ вакхически валеъ съ венчко що му се срѣщаше изъ патя къмъ дома му. Най чудно му се виждаше какъ минувачитѣ и фенернитѣ стълбове се удриха о него. Обаче безъ никакво по-сериозно стълкновение, той най насѣтитѣ достигна до вратитѣ на къщата въ която живѣеше.

Не ще и дума, че тя бѣ заключена, тъй като камбаната на една отъ черквитѣ отдавна бѣ ударила сръднощъ. Почна се продължително и мъчително търсене на ключа изъ джебветѣ. Минути на най голѣма надежна се смѣняваха съ дълбоко отчаяние. Така се измина пѣщо половинъ часъ, и като слѣдетвие бѣха само нахвърлени на улицата: една кутия кибритъ, едно малко пожче и двѣ клѣчки за чистение зѣби. слѣдъ което господаринъ Вилъ залови енергическа атака върху копчето на електрическия звънецъ. Слѣдъ нѣколко безполѣзни нападения, най сѣтитѣ той го надучи — но не съ показалаца, каквото бѣ неговото намѣрене, но съ върха на малкия си прѣстъ. Обаче все пакъ той не се рѣшаваше отново да неупене толкова дълго време скачуцата между небето и земята вѣщъ.

Но види се или електрическия апаратъ е билъ поразваленъ или пѣкъ вратарѣтъ бѣ си лѣгналъ върху не глухото си ухо тъй като въ отговоръ предѣ Вили само се мержелѣяха подобия на чововчески фигури, които неплуваха изъ поцната тъмнина а сѣщо и единъ поценъ стражаръ който слѣдѣше цѣлата тая трагикомическа сцена и който му подаде кибритя, пожчето и клечкитѣ за зѣби.

— Не можете да влѣзете? Въпросътъ принадлежеше на единъ чововкъ отъ сръдня възраст въ енергическия погледъ на когото се забѣлѣзваше смѣсъ отъ смѣхъ и съжеление.

— З-за-губилъ съмъ си к-ключътъ.

— Минѣте тогава презъ вратата на моята квартира — сѣ тука на близо. Отъ подницата виѣ ще можете да влѣзете въ нашата.

— Ми-ного хубаво. Виѣ сте били цѣлъ гений. Ама и азъ съмъ гений. Струвамъ много повече отъ четиредесетъ такива като оня тамъ нехранимайко, отговори той като носочи полицейския. — Правое-плечо впередъ! Хемъ по-право да вървишь старий прѣчо.

Стария прѣчъ вмъкна господина Вили презъ вратитѣ си въ подницата.

— А сега ебогомъ, продума младежътъ високомърно. — Азъ самъ мога си намърн пактя. Кой знае дали не сте ударили око на паритъ ми. Хайде, праждосвайте се.

— Сега той не ще може да ебърка пактя, помисли си човекътъ и отговори само: лека пощъ.

Обаче господниъ Вилъ можеше още да ебърка пактя си, което и направи. Той бѣ въ онова състояние, когато нѣщата се виждатъ двойни, така щото първата етъба при влизаннето си въ подницата той смѣтна за дѣв и слѣдъ като погледна събливо къдѣ етъбата, която водѣше къмъ неговата стая, той тежко-тежко почна да се въекачва по етъбата по която преди малко бѣ се дигналъ „стария прѣчь.“

Машинално прибори той католетъ които минаваше и като стигна до третия, той се бутна въ едни врата.

— Какво търсите? попита го единъ гласъ, който за чудо му се показа познатъ. Той принадлежеше на „стария прѣчь.“

— Какви дяволи търсите въ моята стая? извика студентътъ.

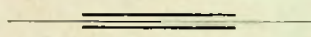
— О, ний ли сте били? Трѣбване да се ебѣ, панетина, отговори гласътъ. Слѣдъ това човекътъ хвана за ража кландукающата фигура на господниъ Вили, и ту мъкинниката, ту носѣнниката го вкара вътрѣ и го сложи върху едно канане, гдѣто той веднага захърка.

На събужданнето си сутринята Вилъ Зомеръ видѣ исправения до софата „стария прѣчь,“ който спокойно го гледаше.

— Профессоръ Кургнел! извика стреснатъ студентътъ като екочи отъ софата. — Какъ съмъ се намърнилъ тука?

— Оставете сега това, отговори профессорътъ. Слѣдъ единъ часъ се започва моята лекция, на която се надѣвамъ и васъ да види. Идѣте долу и се умийте.

Полвинъ часъ по късно профессора и студентина единъ до другъ като двама другари вървѣха къмъ Университета.

МОЯТА ЖЕНА.

Отъ Антонъ Чеховъ.

I

Азъ получихъ таково писмо:

„Уважаемый Господине! Не далеко отъ васъ, а именно въ селото Пестровка ставатъ печални нѣща, за които смѣтамъ за свой дългъ да ви извѣстя. Венчигѣ селени отъ това село продали къщата си и венчигѣ си имуществва и сж се преселили въ Томската губерния, но не сж могли да стигнатъ до мѣстото и се върнали. Тукъ, не ще и дума, тѣ нищо пѣматъ, венчко е чуждо, тѣ сж се размѣстили по три-четири семейства наедно въ една къща, така щото населението на веѣка една къща е не по-малко отъ 15 души отъ двата пола, безъ да смѣтаме дѣцата и отгоръ венчко, пѣматъ да ѣдѣтъ, гладъ, навѣкъдѣ епидемията на гладния тифъ; всички сж болни. Фелдшерката казва: нѣзень въ къщи и що да видинъ? Всички сж болни, всички бълнуватъ — кой се смѣе, кой на стѣна се катери; миризма странна, пѣма кой вода да донесе, а за храна се употребяватъ само измръзнали картофи. Фелдшерката и Соболевъ (общинския ви лѣкарь) какво могатъ направи, когато намѣсто цѣръ е необходимъ най напредъ хлѣбътъ, който тѣ пѣматъ? Общината се отървава съ туй, че тѣ вече не принадлежали къмъ нея община а къмъ Томската Губерния, та и пари пѣмали. Като ви съобщавамъ това и като зная вашата хуманность, моля да не откажете въ най-бърза помощъ. Единъ вашъ доброжелатель.“

Явно бѣ, че това го писваше самата фелдшерка или тоя докторъ съ звѣрска фамилия. Общинекитѣ лѣкари и фелдшеркитѣ въ продължение на много години посъ-